

[Albertsen.]

spørgsmålet sig, hvorledes man da vil understøtte den presse, som i mellemtiden muligvis for en dels vedkommende er gået i stykker, og den, der er tilbage, og under hvilken form det vil foregå. Er det papirtilskud eller understøttelser til redaktørlønninger eller uddannelse, eller hvad er det, man kunne tænke sig at realisere på dette vigtige område? Et er givet, når man taler om reklameradio, der så smukt lanceres som en kamp mod radiomonopolet: det vil under alle omstændigheder kun yderligere befordre den bladdød, som jeg hidtil troede alle var enige om at beklage, og som alle ville forhindre skulle forstærkes.

Der vil også være tale om en økonomisk magtkoncentration, for de, der vil komme til at optræde som annoncører og præge reklameislettene, vil jo være de store virksomheder, de store kædeforretninger, og det vil ikke være til gavn for mindre virksomheder og mindre forretninger. Fordi omkostningerne ved at udsende i tv og radio er overordentlig store, vil det kun være de største virksomheder, der kan komme ind i billedet.

Er det da forbrugernes interesser, man vil tilgodese, eller er det kunstneres eller kulturmedarbejdernes her i dette land? Jeg tror, det vil være meget svært at mobilisere nogen af disse grupper til fordel for det forslag, som her foreligger.

Den radioordning, vi har, som jo er et resultat af folketingets stilling dertil, er en ordning, som man kan kritisere og være uenig i. Man kan kritisere de enkelte udsendelser, og man kan anføre mere eller mindre velbegrundet kritik. Men gennemgående må man sige, at i betragtning af den indflydelse, Danmarks radio og tv har, har de angreb, der årene igennem har været, i realiteten været spagfærdige og vel næsten tilfældige — for nogles vedkommende må de også karakteriseres som usaglige. Jeg mener, vi har en god, alsidig radio og tv, som er opbygget i sin ledelsesform efter demokratiske spilleregler, som dette ting har fastlagt, og

hvis vi ønsker dem ændret, så kan et flertal eller eventuelt et enigt folketing udmærket få dette klaret.

Vi vil selvfølgelig, uanset at vi absolut er modstandere af selve forslaget sigte og indhold, fra socialdemokratiets side gerne deltage i et udvalgsarbejde og derved muligvis få afklaret en lang række forhold vedrørende den eventuelle praksis og arbejds-gang, som forslagsstillerne har tænkt sig, for der er sandelig mange uafklarede problemer, og det er ikke klaret med de få og spage bemærkninger, der ledsager selve lovforslaget. Hvem skal kontrollere standarden? Hvem skal vurdere alsidigheden? Hvem skal sørge for, at det, man lægger op til, virkelig bliver efterlevet? Det bliver interessant at få svar på dette, og jeg går ud fra, at det kan ikke klares ved første behandling her i dag, men må forventelig blive klaret under et udvalgsarbejde.

Jeg synes også, at det spørgsmål, som kulturministeren stillede, nemlig vedrørende forholdet balancen imellem reklameislettene og øvrige udsendelser, rører ved et punkt, hvor det kunne være rart at få at vide, hvad man havde tænkt sig.

Der er dog én ting, man skal glæde sig over i denne sag. Det er, så vidt vi har forstået, at de konservative står alene i denne sag, at venstre er sprunget fra. Man kan næsten sige, at på dette område — jeg indrømmer, det er et begrænset område — er VKR-fronten tilsyneladende helt gået i opløsning, og det kan da kun varme ens sjæl, navnlig på sådan en kold dag, som der er tale om her i januar måned.

Vi kan altså ikke fra socialdemokratiets side gå ind for tankegangen i det foreliggende lovforslag. Vi vil ikke modsætte os et udvalgsarbejde, og vi venter, at vi dér kan få afklaret mange af de problemer, som jeg her har rejst nogle af.

Merete Bjørn Hanssen: Må jeg ikke begynde med at sige til hr. Albertsen, at det er nu ikke mit indtryk, at der har været en samlet VKR-front i denne sag, så mon ikke